Amfibio-moodi

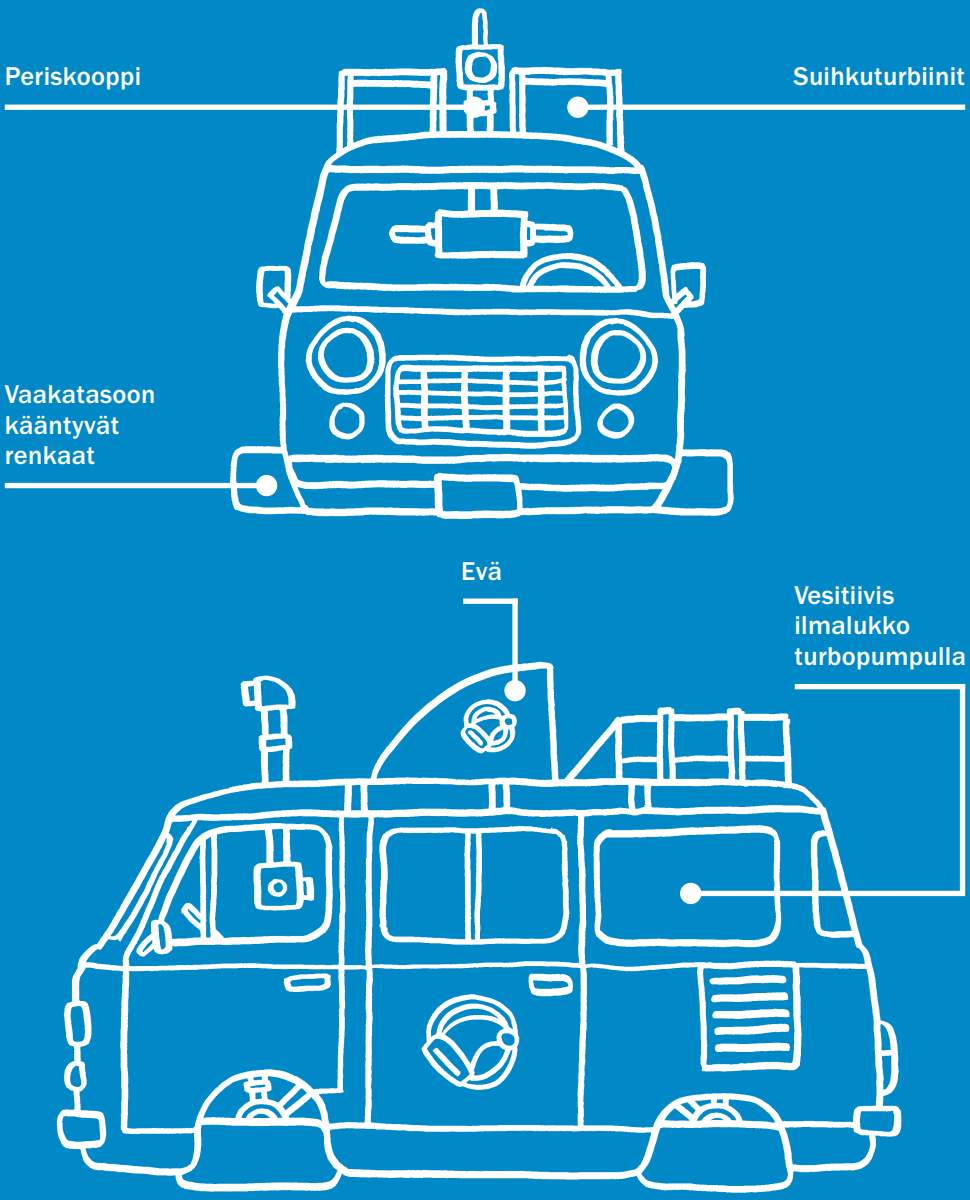

PUKKI LAIVALLA

Tuomas Kyrö & Antti Kyrö

PUKKI LAIVALLA

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

Teksti © Tuomas Kyrö 2012
Kuvat © Antti Kyrö 2012

Graafinen suunnittelu: Antti Kyrö

ISBN 978-951-0-39303-1

Painettu EU:ssa

1. LUKU
jossa ponnistetaan

Jarrut vinkuivat, tontut hihkuivat ja minä pidin silmiäni kiinni! Meillä oli aivan hirvittävä kiire satamaan.

Kuskitonttu Marilyn ajoi niin lujaa kuin lahjapakettiautolla pääsee elikkä haipakkaa. Hän painoi ensimmäisen kaasupolkimen pohjaan ja sitten vielä seuraavaa kaasupoljinta puoleenväliin.

– Tuolla! huusi korjaajatonttu Irvini. – Savupiippu näkyy.

– Melkoinen mörssäri! minä sanoin, kun näin kerrostalon korkuisen ja keskisuuren tunturin kokoisen laivan.

Se oli M/S Prinssinakki, jolla me tekisimme erityisen loistavan syysristeilyn!

– Vauhtia vaan. Jos jotain menee rikki, niin meikä korjaa! vaati korjaajatonttu Irvini.

– Öö... Väsyttää, sanoi valvojatonttu Veksi, joka nuokkui pää auton sivuikkunaa vasten.

Kuskitonttu pompautti lentävän lahjapakettiautomme yhden korttelin yli. Minä pidin istuimesta ja parrastani kiinni, ja hetken kuluttua tömähdimme sataman tullikopin eteen.

Tullikopissa istuva tullimies pysäytti meidät.

– Tartteis nääs kattoa matkaliput, hän sanoi. – Onkos eläimiä taikka muuta tullattavaa mukana? Hirveitä rahasummia? Karmeita ruoka-aineita?

– Ei tietenkään, minä sanoin. – Yksi perusryhmä lähdössä riemuristeilylle.

Tullimies astui kopista ulos ja kiersi lahjapakettiauton taakse. Hän kurkisti pienestä ikkunasta sisään.

– Onkos takapaksissa joku? tullimies kysyi.

– Hän on... meidän... Petteri.

Tarkemmin en viitsinyt selitellä, että pitkäaikainen ystäväni ja työtoverini, Petteri Punakuono matkusti lahjapakettiauton takaosassa. Hän kun ei mahdu sarviensa vuoksi ohjaamoon. Taikka mahtuu, mutta silloin pitäisi tehdä sarvia varten reiät kattoon. Siitä taas ei pidä katsastusmies eikä kuskitonttu Marilyn, joka ajaa

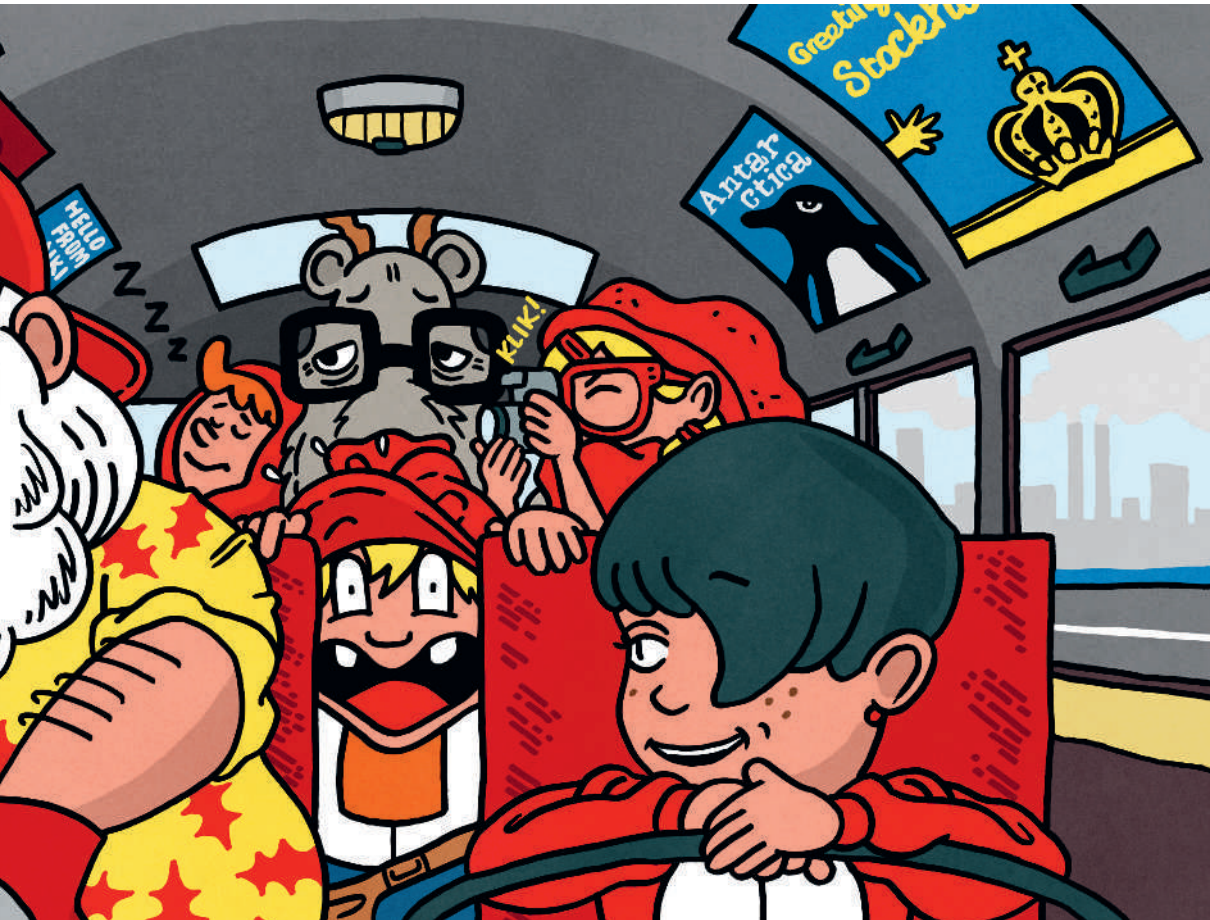

kaikkea mikä liikkuu ja jättää jarrutusjälkiä. Autoja, mopedeja, hevoskärryjä, potkulautaa tai traktoria.

Annoin matkaliput tullimiehelle tarkistettavaksi. Lippuihin oli merkitty koko kuusihenkinen seurueemme, mitä nyt Petterin olin joutunut muuttamaan porosta ihmiseksi.

– Selviähän nääs nämä, tullimies sanoi. – Voitte mennä.

Mutta juuri kun saimme luvan lähteä, laivan sumutorvi päästi kumean äänen. Alus irtautui satamasta ja lipui meistä poispäin, merelle.

– Ehditte huomiseen laivaan, tullimies sanoi.

– Huomiseen?! minä inahdin elikkä karjaisin.

Teki mieli sanoa matkaa mahdottomasti hidastaneelle tullimiehelle muutama messevä sana. Esimerkiksi törrö tullimies, saaristolaissuutari, pölvästipentti tai vöyrinvänkkä. En sanonut, ei ihmisiä saa haukkua siitä, että he tekevät työtään perusteellisesti.

– Vaikea nääs keksiä mitään keinoa saada laivaa enää kiinni, tullimies sanoi.

Silloin kuskitonttu Marilyn pärisytti lahjapakettiauton moottoria ja hänen silmiensä väliin puristui ryppy. Siitä tiesin, että kohta me taas kuljemme ilmojen teillä.

– Kyllä minä yhden laivan tavoitan. Kaasua. Heti!

Jostain syystä tullimies totteli ja hyppäsi vielä itsekin kyytiimme. Kiihdytimme kivakasti kohti sataman laitaa. Sitten ponnistimme pönäkästi satamalaiturin reunalta meren päälle!

2. LUKU
jossa unelmoidaan nakin napsahduksesta

Sillä aikaa, kun auto lentää ilmassa muutaman sekunnin, minä kerron miten me tuohon tilanteeseen päädyimme.

Oli käynyt nimittäin niin, että eräänä syksyisenä aamuna postiluukusta putosi kirjekuori. Ihmettelin kuinka joku tiesi nimeni ja osoitteemme, koska minun sijaintini on kaikkien tiedossa vain yhtenä päivänä vuodessa. Se päivä on jouluaatto.

Olen nähkääs hiukkasen yli 400-vuotias ja melkein yhtä monta kiloa painava joulupukki. En asu enää Korvatunturilla vaan tonttujen kanssa Suurkaupungissa. Täältä kun on paljon lyhyemmät matkat kuljettaa lahjat lapsille ja

helpompi tarkkailla ihmisten kilteyttä ja tuhmuuksia. Lahjojen tekemisessä meitä auttaa oivallinen ja aivollinen lahjapainokone. Sen vuoksi minulla ja neljällä tontulla on mahdollisuus silloin tällöin lähteä vaikkapa lomamatkalle.

Tutkin kirjekuorta tarkemmin. Sieltä löytyi kuusi ilmaista lippua jonkinlaiselle laivaristeilylle. ”Lähde syys-

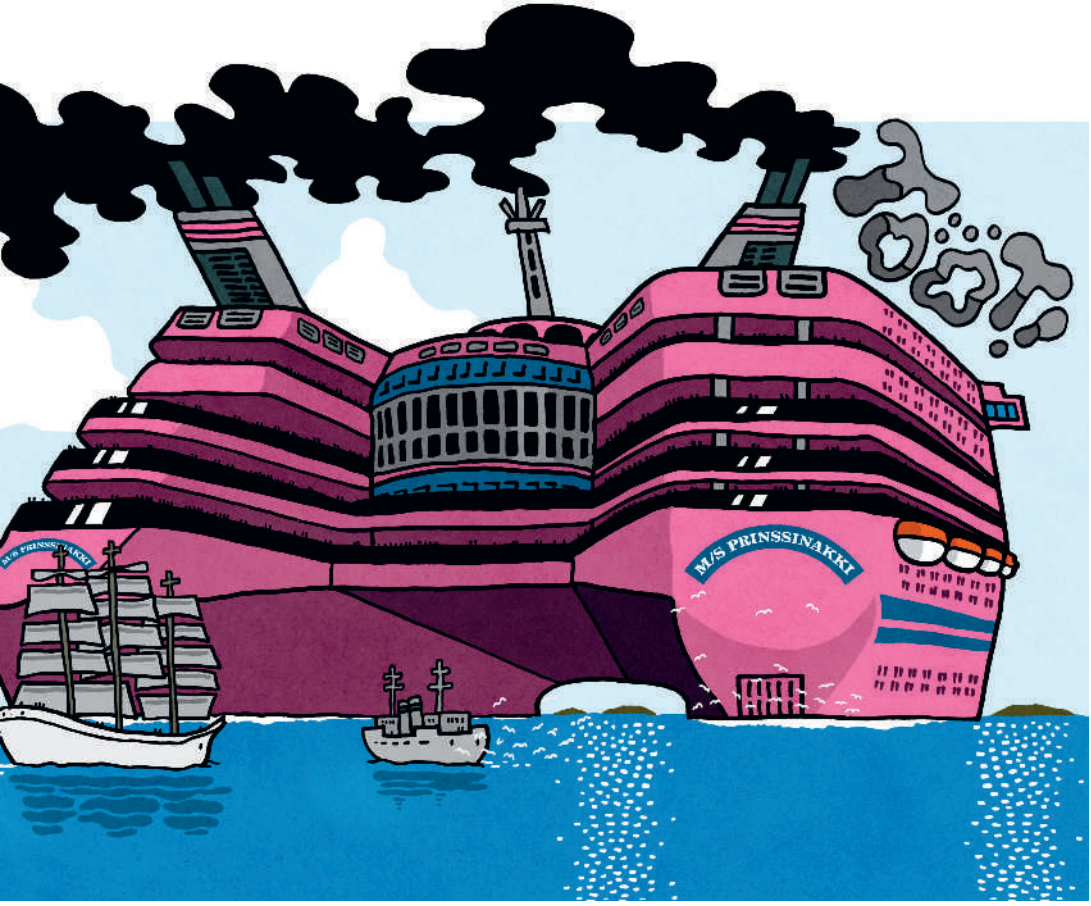

risteilylle M/S Potanikille!”, oli otsikko. Kirjeen lähettäjä tiesi, että minulla ja tontuilla oli pieni hengähdystauko elikkä loman paikka ennen kuin joulukiireet taas alkaisivat.

Minä olen hiukkasen hidas lukija, joten siitä eteenpäin nappailin tekstistä itselleni tärkeimmät sanat:

Seisova. Pöytä.

Se tarkoittaa sitä, että ruokapöytä jaksaa juuri ja juuri seistä niiden ruokien alla, jotka pöydälle on kasattu. Niitä ihmiset ja joulupukit saavat sitten syödä rajattomasti. Sitä minä en tiennyt, pitääkö syöjänkin seistä vai saako hän istua.

Kutsuin tontut koolle ja kerroin laivamatkasta.

– Ajatelkaa mitä mahtavuuksia laivalla on, minä hehkutin. – Majoneesia! Prinssinakkeja! Vadelmavanukasta! Mmm...

Yllätykseksi tontutkin innostuivat heti. Mutta vielä suuremmaksi yllätykseksi varsin erilaisista syistä kuin minä itse.

– Toivottavasti pääsen kuljettamaan valtamerilaivaa! mietti kuskitonttu Marilyn.

– Meikä rassaa ruosteet! sanoi korjaajatonttu Irvini, jonka tehtävä on korjata kaikki mikä repsottaa taikka kolisee.

Toimittajatonttu Pamela otti kirjekuoren minulta ja tutki sisällön tarkasti. Hän on sellainen, toimittajatontun

täytyy olla tarkka, valpas ja pätevä. Hänen tehtävänsä on pitää silmällä lapsia ja aikuisia koko vuoden ajan. Vähän ennen joulua toimittajatonttu siirtää kiltteystiedot lahjapainokoneen tiedostoihin ja se valmistaa tarvittavan määrän lahjoja.

– Erittäin mielenkiintoista, toimittajatonttu sanoi. – Tässä lukee myös, että risteily kulkee samaa reittiä kuin Potanikin olisi pitänyt kulkea.

– Öö... mikä on Potanikki? kysyi valvojatonttu Veksi, jonka tehtävänä on valvoa joululahjojen valmistumista. Hän valvoo myös muiden tonttujen työtä ja sitä mitä minä muistan elikkä unohdan. Mutta Veksin työ on niin rankkaa, että joulunajan ulkopuolella valvojatonttua väsyttää aina.

– Potanik oli maailman suurin risteilyalus, toimittajatonttu Pamela vastasi Veksille. – Se upposi ennen kuin ehti ensimmäiselle matkalleen. Tasan sata vuotta sitten.

Nyt minäkin muistin tuon laivan. Olin sen upotessa vielä nuori pukki, himppasen yli elikkä alle 300 vuotta.

– Minä suunnittelin silloin, että siirrän osa lahjakuljetuksista Potanikin kyytiin, kerroin tontuille.

– Zarp, kuului parvekkeelta.

Puhuja oli paras ystäväni ja entinen työtoverini Petteri Punakuono. Zarp tarkoitti Petterin kielellä, että mönkäänhän meni sekin. Potanik upposi ja Petteri veti edelleen minua ja lahjoja perässään.

– Meidän laiva eli M/S Prinssinakki pysähtyy Potanikin uppoamispaikalla. Katsokaa, tässä on kuva.

Pamela näytti meille vanhaa valokuvaa nelipiippuisesta, komeasta höyrylaivasta.

– Varmaan ihan sikana korjattavaa tuolla, korjaajatonttu Irvini hirnui. – Lahoja lankkuja ja ruostuneita muttereita! Kämäsiä kädensijoja! Ei olis uponnu, jos meikä olis korjannu!

Olin joka tapauksessa oikein iloinen, että risteily sai innokkaan vastaanoton. Vain Petteri oli hiukan vastahakoinen. Hänen mielestään risteilyt olivat lasten leikkiä ja etenkin aikuisten hölmöilyä.

Olisin halunnut vielä mukaamme naapurinpojan Manu Kössilän, koska hauskinta laivaristeilyillä on

lapsilla. On palloja, meriä ja karamellejä, aamiaisvellejä, karuselleja ja pelihalleja. On vieraita maita ja ehkäpä valkohaita.

Me olimme tutustuneet Manuun edellisenä jouluna, jolloin hän oli mukana ajamassa pukkia piippuun. Manu oli viisas, hauska ja rohkea elikkä ehdotonta risteilyseuraa.

Soitimme Manu Kössilän ovikelloa, mutta ketään ei ollut kotona.

– Lähetetään Manulle ja hänen isomummolleen Helmi Kössilälle kortti ja tuodaan tuliaisia, me päätimme yhteistuumin.

Sitten minä istuin matkalaukun vieressä neljä päivää ja mietin ovatko seisovan pöydän nakit napsahtavia vai äänettömiä. Jaksanko syödä niitä 54 kappaletta vai sittenkin 63.

Ja juuri ennen lähtöä minä tietenkin nukahdin eivätkä tontut meinanneet saada minua hereille. Kun pukki vajoaa uneen, sieltä on monen sadan metrin matka takaisin valveille. Siksipä olimme siellä ilmassa, meren päällä, ottamassa kiinni laivaa, joka koko ajan loittoni...

3. LUKU
jossa palautetaan silakat

Kuului molskis elikkä loiskis ja upposimme veden alle. Lahjapakettiauto kulki siellä hetken ennen kuin nousi pintaan. Kiersimme äkkiä ikkunat kiinni etteivät kalat, pyöriäiset ja vesi täyttäisi lahjapakettiautoa. Edelleen M/S Prinssinakki pakeni meitä metri metriltä ja aalto aallolta.

– Etsikää airot! minä huusin.

– Tämä on auto eikä vene, kuskitonttu Marilyn sanoi. – Ei ole airoja.

– Kiinnittäkää tai irrottakaa turvavyöt, huusi korjaajatonttu Irvini. – Jos ei toimi, meikä korjaa!

– Öö... jotain, sanoi valvojatonttu Veksi.

Sitten kuskitonttu Marilyn painoi kahdesta napista. Kuului kolinaa ja katosta aukesi pieni luukku. Eteemme putosi kampi, jota Marilyn ja Irvini väänsivät yhdessä. Sitten auton taakse ilmestyi perämoottori ja katolle kalan evää muistuttava metallihäkkyrä.

Perämoottori alkoi puksuttaa ja lahjapakettiauto muuttui lahjapakettiveneeksi. Sellainen se oli, maailman kekseliäin auto, jonka tehtävänä oli kuljettaa minua ja tonttuja maassa, ilmassa ja näköjään myös merellä. Ihan

samalla tavoin kuin Petteri aikoinaan veti elikkä raahasi perässään lahjavuoria ja yhtä lihavuorta elikkä minua.

– Meikä lisäili vahingossa ominaisuuksia, korjaajatonttu Irvini sanoi. – Kun meikä korjas ilmastointia, siitä tulikin perämoottori.

– Aikamoista, minä sanoin. – Mitähän sinä vielä keksit?

– Meikä on kehitellyt paikannuspalvelua ja puhekykyä, Irvini paljasti. – Ne rupee toimiin vasta kun niitä tarvii.

Lahjapakettivene otti laivan kiinni. Tullimies heitti

köyden alimmalle kannelle ja kiipesi ketterästi ylös. Hän kiinnitti lahjapakettiautoon jonkinlaiset köydet ja hinasi sen pelastusveneiden riviin. Sitten tullimies pudotti meille tikkaat, joita pitkin nousimme laivaan. Mutta kun minä nappasin tikkaista kiinni, kuului poks ja räks ja molskahdin meren aaltoihin.

– Tikkaat ei kestä Pukin painoo, huusi korjaajatonttu Irvini. – Meikä korjaa!

Siellähän minä pinnistelin veden varassa kuin hylje. Taikka jos ollaan ihan rehellisiä, niin kyllä minä enemmänkin pärskyttelin meressä kuin... noh, meripärskyttelijä.

– Korjattu! huusi Irvini. – Ota kiinni.

Minä tartuin alas laskettuihin tikkaisiin, nyt ne kestivät ja minäkin pääsin kuivalle maalle elikkä laivan kannelle.

– Tervetuloa nääs välkommen, toivotti tullimies, joka oli muuttunut risteilyisännäksi elikkä -emännäksi.

Samalla hetkellä minä ymmärsin kuka hän oli. Vanha tuttumme Pajakkalan kylästä, yleis- ja erityismies Anneli Kenneli, joka pystyi tekemään kahta elikkä kahdeksaa työtä samaan aikaan.

– Jonkun nämäkin hommat on hoidettava, Anneli kertoi.

– No olipa iloinen yllätys, minä sanoin. – Halataanko?

– Mieluummin ei, Anneli sanoi. – Olet nääs likomärkä ja tuoksut silakalta. Palataas risteilyjärjestykseen.